

Ձ Ա Ն Ձ Բ Ո Ք Թ Ը

Ձանձրոյթը՝ հիւանդ Պարիկն է դալկահար .
Կեանքին յորջն՝ անձայն՝ կը յոժի յամբարար .
Երբ անոր մատներն հըպին մեր քունքերուն ,
Կը հալի մեր սիրտն ինչպէս մոմ մը նիհար :

Աչքերը մարած կարմիր են կապտորակ ,
Ինչպէս լապտերներ աշնան մը շուշի տակ .
Ձեռքերը պաղ են , ժանգոտած դոյներով ,
Ու երբոր շարժին՝ անձրեւ կուգայ բախակ :

Կուրծքը երբ բանայ , ծիծերը լիճեր են ,
Լիճեր են մեռած՝ ուր վարդեր փտտեր են .
Տժգոյն բերնին վրայ մահն իր բոյնն է դրած ,
Սարսուռ մարբեցնող կ'իյնայ մեծ աչքերէն :

Երբ ճամբուն վերայ կանգնի յանկարծօրէն
Եւ իր թոյլ մազերն իրենց ողբը ծորեն ,
Վա՛յ մինաւորիկ ուղեւորին զլիսուն .
Ամէն յոյս , խամբած , կը թափի մատներէն :

Իմին ալ վըզիտ Ձանձրոյթը փարեցաւ .
Հաւատք , խելալ , խանդ , տարփանք , խինդ ու ցաւ ,
Բոլոր երազներն որ կեանքը կ'արժաթեն ,
Ամէն բան աչքիս իր կեդրիքը բացաւ :

Ամէն տեղ տեսայ բիւրտ Ուժը տիրական ,
Ամէն բան պատիւր . Սուտը լոկ իրական ,
Սէրն իսկ՝ դերասան , Գորովն իսկ շահագէտ ,
Աննենց ու բարի՝ լոկ Մահը տիրական :

Ձանձրոյթն իմ սրտիս փաթթեց իր թեւերը .
Դալկացան բոլոր իրերն ու ձեւերը .
Ամէն բանի խորն Ունայնը կարդացի .
Իմ հոգիս հազաւ Վնծ Սուրբն սեւերը :

Օրերն ինձ հիմա լոկ կսկիծ կը բերեն .
Կ'ըզձամ հեռանալ ապարդիւն պայքարէն
Ուր Չարը միշտ յաղթ , միշտ հըզօր կը ցցուի .
Կը բաղձամ մեկնիլ , մեկնիլ յաւերժօրէն :

Նեղ ու գարշահոտ այս տղմուտէն փախչիլ ,
Ազատ ու մինակ՝ Յնհունին մէջ թռչիլ ,
Գանիւլ աուրբացաւ եւ անուտ հրճուանքներ ,
Եւ կամ զէթ ցըմիտ Ոչինչին մէջ հանգչիլ :

ՏԵՐՎԻԾ